

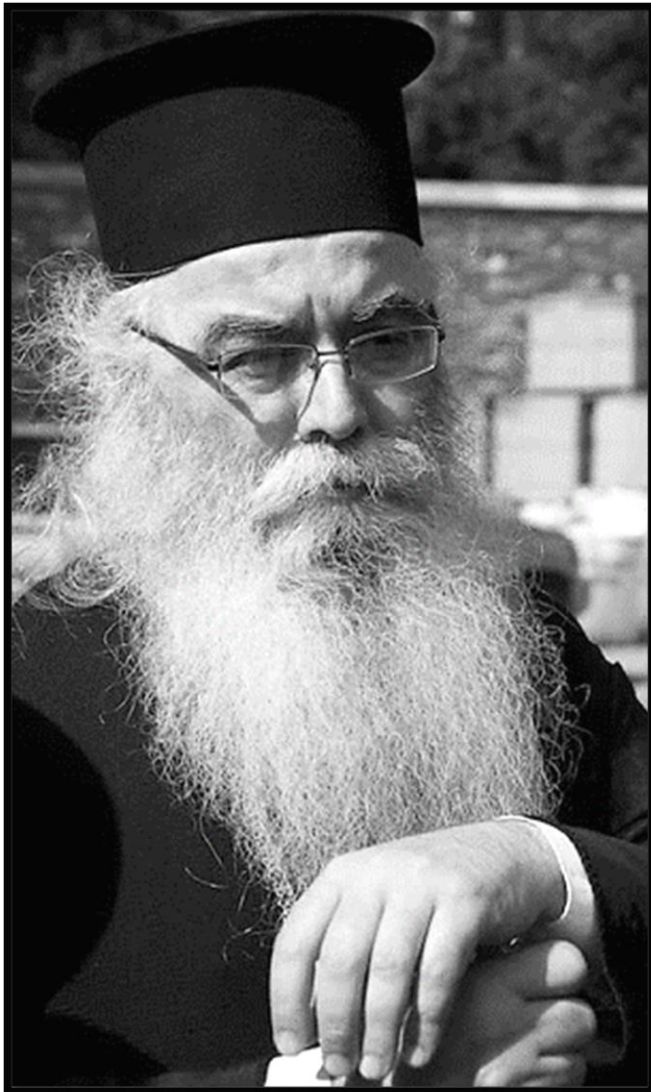
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Mândria încearcă să-și închipuie o lume și să trăiască în ea.

Smerenia primește lumea așa cum a zidit-o Dumnezeu.” – Sfântul Sofronie Saharov

Nr. 425 / 13 februarie 2022

PĂRINTELE MOISE AGHIORITUL

1952 – 2014

MĂNĂSTIREA CUTLUMUȘ
SFÂNTUL MUNTE ATHOS

VIAȚA OMULUI ESTE SPRE POCĂINȚĂ

Viața duhovnicească începe negreșit cu pocăința. Lucrarea ei nu se sfârșește niciodată. Sfântul Vasile cel Mare spune că toată viața omului este spre pocăință. Omul nedesăvârșit are nevoie de o luptă necontenită pentru a se apropia de Atotdesăvârșitul Dumnezeu. Neajunsă este desăvârșirea, va spune Sfântul Grigorie al Nyssei. În Ortodoxie nu există vreo *nirvană*, unde să încetezi nevoița și să te destinzi în beatitudine. Lupta este până la mormânt, neîncetată, neîntreruptă. Marele Părinte și dogmatist al Bisericii noastre, Sfântul Ioan Damaschinul, spune că pocăința înseamnă întoarcere de la cele împotriva firii la cele după fire, și înaintare către cele mai presus de fire. Este o călătorie de la starea „după chip” la cea „după asemănare”. Adam a fost făcut de Bunul Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa. Starea după chip i-a

fost nemijlocit dăruită, în timp ce asemănarea trebuia să o cultive el însuși, în mod liber și sârguitor – desigur, cu împreună-lucrarea dumnezeiescului Har. Dobândirea asemănării înseamnă sfințire, umplere de Har, desăvârșire, îndumnezeire. Înainte de cădere, Adam se bucura de firescul convorbirii neîntrerupte cu Dumnezeu. Era plin de curăție, lumină, simplitate, smerenie. După cădere, această legătură minunată s-a tulburat. Minteia lui s-a întunecat, s-a încețoșat, s-a înnegurat. Minteia întinată nu poate să primească Harul dumnezeiesc. Păcatul constituie o mișcare împotriva firii, care nu numai că îl lipsește pe Adam de comuniunea cu Dumnezeu, dar nici energia dumnezeiască nu mai poate fi de acum înainte curățitoare, luminătoare și îndumnezeitoare.

Amăgirea lui Adam de către Eva și a Evei de către diavol a dus la lipsirea de dumnezeiescul Har. Cum se vor întoarce la frumusețea de la începutul zidirii? Numai prin pocăință. Pocăința adevărată are putere să tămăduiască, să curețe, să readucă la starea anterioară căderii. Pocăința de Dumnezeu dăruită și care se dăruiește pe sine lui Dumnezeu este capabilă să lumineze întunericul minții, să curețe inima și vederea duhovnicească. Sfântul Ioan Scărarul subliniază că pocăința

poate să-l întoarcă pe cel ce se pocăiește chiar la o curăție mai mare decât cea din starea dinainte de păcat.

Sursa: **Monahul Moise Aghioritul**, *Cuviosul vameș și sfântul risipitor*, Editura Egumenița, 2016

IOAN IANOLIDE

1919 – 1986

PAZA SEVERĂ TREBUIE PUSĂ ÎN PRIMUL RÂND ÎN GÂND!

Tot ce facem trece prin conștiință, deci ne face responsabili. Dacă simțurile sunt lăsate la întâmplare ajung la exces, dacă li se adaugă fantezia devin patimă, iar patima degradează și distruge însăși viața.

Concepția materialistă, care pune la baza ei nesațiul după plăceri, nu numai că nu oferă sațiul senzorial, dar în final îi distruge și spiritual pe oameni, până când aceștia, epuizați în cele materiale, obosiți în plăceri nestăpânite, nemulțumiți, goi și decăzuți ajung a fi mai răi decât animalele, dezlănțuindu-se în dezmăț și denaturări ori în ură, mișelie și bestialitate (*"Cu adevărat cel stăpânit de draci este mai rău decât aceia"* – Sf. Grigorie Sinaiul, Filocalia, VII, cap.115).

Nimic nu trebuie făcut în exces. De pildă, nu avem dreptul să mâncăm decât atât cât e bine să

mâncăm, nici mai mult, nici mai puțin, răul fiind și-n ispitele de-a dreapta, și-n cele de-a stânga. Dar simțurile nu au limită, ci limita trebuie să o pună conștiința. Conștiința intră în aparent conflict cu simțurile când le înfrânează spre norma firească, dar și simțurile intră în conflict cu conștiința când îndeamnă la exces.

Prin viața religioasă omul primește luminare de sus ca să descopere chipul adevărat al lumii. Acesta nu este un proces strict intelectual, ci unul de trăire, adică un proces de rupere de lume prin înfrânare și asceză. Asceza aduce cu sine bucuria vieții și pacea dintre oameni. Patimile și păcatele trebuie frânate. La început se vor înfrâna patimile săvârșite cu fapta, apoi cele săvârșite cu limba, iar în cele din urmă trebuie smulsă însăși rădăcina patimilor din gând, până la curățirea minții și a imaginației. Bătălia trebuie dată zilnic, prin cercetarea atentă a conștiinței și prin hotărârea fermă de înfrânare (*"Deci toată grija omului să fie pentru păzirea simțurilor și a gândurilor, ca să nu stea sau să nu facă ceva ce nu i se pare că este după Dumnezeu"* – Sf. Petru Damaschin, Filocalia, V, Despre înfrânare).

Armele sunt multe și variate. Postul subțiază mădularele trupului până ce devin transparente și mintea le poate citi adevărata rostuire. Dar postul are

rigorile și primejdiile lui, deci trebuie practicat disciplinat. Rugăciunea ajută mintea să vadă voia lui Dumnezeu, rostul vieții și rațiunile lucrurilor. Ea este irigarea cu har a oamenilor. Privegherea e necesară, căci prin ea ne smulgem din preocupările cotidiene și cugetăm la cele înalte, dumnezeiești și veșnice. Lectura Sfintei Scripturi are și ea o uriașă înrâurire asupra oamenilor, iar relațiile cu ceilalți se cer și ele a fi bine orânduite. Cadrul exterior în general îl influențează pe om și acesta trebuie să știe să-și afle mediul prielnic.

Când mediul nu este favorabil și sufletul este asaltat violent de patimi, se pot lua măsuri mai aspre, care să disciplineze simțurile și mintea. Munca, istovirea trupească, sportul sunt mijloace cu eficacitate pedagogică. Boala, suferința, durerea sunt prilejuri de tămăduire sufletească. Cugetarea la moarte are și ea mare înrâurire asupra conștiinței. De mare importanță este și atenția lăuntrică: o imagine pătimașă obsesivă prin plăcere poate fi contracarată voluntar cu o imagine a urâteniei acelei plăceri, până ce se spulberă plăcerea însăși. Trebuie evitate prilejurile care stârnesc patimi. Paza severă trebuie pusă în primul rând în gând.

Sursa: **Ioan Ianolide, Întoarcerea la Hristos. Document pentru o lume nouă**, Editura Bonifaciu, Bacău, 2012

SFÂNTUL PORFIRIE KAVSOKALIVITUL

CEEA CE TRĂIEȘTI,
ACEEA ȘI IRADIEZI

Atunci când cresc în libertate, copiii, văzând în același timp pilda celor mari, ajung să ne bucure în toate. Acesta este secretul – să fii bun, să fii sfânt, ca să insuflă, să iradiezi. Se vede că viața copiilor este înrâurită de iradierea părinților. Părinții stăruie: „Hai să te spovedești, hai să te împărtășești, hai să faci aia...”. Nu se face nimic așa. În vreme ce, dacă te vede pe tine... ceea ce trăiești – aceea și iradiezi. Iradiază Hristos înlăuntrul tău? Aceasta i se împărtășește și copilului tău. Acolo se află secretul.

Iar dacă se face asta atunci când copilul este mic de vârstă, nu va fi nevoie de multă osteneală atunci când va crește.

Când părinții sunt sfinți și transmit aceasta copilului, dându-i educația întru Domnul, atunci copilul nu este vătămat de orice fel de înrâuriri rele dimprejurul său, căci afară, la ușa lui, se află Înțelepciunea, Hristos. Nu se va osteni ca s-o dobândească. Pare foarte greu să ajungi bun, dar de fapt este foarte ușor, atunci când ai pornit de mic cu trăiri bune. Mărindu-te, nu este nevoie de osteneală, căci porți înlăuntrul tău binele, pe care îl păstrezi, dacă ești cu luare-aminte la întreaga ta viață.

Sursa: **Ieromonah Evloghie Munteanu**, *Ne vorbește părintele Porfirie – Viața și cuvintele*, Editura Egumenița, Galați, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă <i>19 februarie</i>	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>20 februarie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Corinteni 6, 12-20; Ev. Luca 15, 11-32; glas 2, voscr. 2 → Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor) → Sfântul Ierarh Leon, episcopul Cataniei → Sfântul Cuvios Visarion

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe **sfantul-ilie.ro**.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București